

følge, at der ikke i fremtiden kan ydes betaling i form af finanslovhonorarer eller andre ikke aftalte ydelser for hverv, der er led i tjenestemandsstillingen, men som hidtil har været vederlagt ved siden af tjenestemandslønnen ud fra merarbejdsstyknepunkter.

Bestemmelsens rækkevidde vil være afhængig af, hvorledes tjenesteplichterne i de enkelte tjenestemandsstillinger er afgrænset. Dette vil først kunne afklares efterhånden, men kommissionen er af den opfattelse, at der f. eks. i situationer, hvor udpegning til bestemte hverv skal foretages af en styrelse eller efter indstilling fra en styrelse, klart må være tale om hverv, der henhører under tjenestemandsstillingen, idet det for en tjenestemand er en helt naturlig del af tjenesteplichterne at repræsentere sin styrelse.

En ordning som den foreslåede nødvendiggør en gennemgang af alle bestående vederlag, honorarer, sportler o. lign. Indtil denne gennemgang har fundet sted, vil der være behov for særlige overgangsregler, idet gennemførelse af bestemmelsen, der er udtryk for en standard, forudsætter en nøjere konkret vurdering af de enkelte stillinger.

Kommissionen skal henstille, at der i de regler, som gælder for ministeriernes og institutionernes anvendelse af deres bevillinger, optages bestemmelser, som udelukker ydelsen til tjenestemænd af sådanne vederlag, honorarer, sportler o. lign., og som i overensstemmelse med reglerne i lovudkastets § 18 fastsætter, at der til tjenestemænd kun kan udbetales sådan løn og andre ydelser, som har hjemmel i tjenestemandsløven.

Til § 19.

Angivelse af de forhold, som kan give anledning til suspension af en tjenestemand, foreslås som hidtil optaget i stk. 1. Den hidtidige sondring mellem tilfælde, hvor suspension skal finde sted, og tilfælde, hvor spørgsmålet afgøres efter et konkret skøn, foreslås opgivet. Herved bliver det muligt i hver enkelt sag at tage stilling til, om det er forsvarligt at lade tjenestemanden fortsætte det hidtidige arbejde eller midlertidigt overføre ham til andet arbejde, således at suspension med deraf følgende ulemper undgås. Tilsvarende synspunkter har været fremført under tidligere kommissionsbehandlinger, og den foreslåede nye formulering er således udtryk for, at en tidligere påbegyndt udvikling videreføres.

Efter den ordlyd, som nu er foreslået i stk. 1, anses det ikke for påkrævet at opretholde den bestående bestemmelse om suspension af en tjenestemand, der har og må have midler af statskassen til selvstændig forvaltning, når pågældende erklæres

fallit. Tilfælde af denne art vil kunne henføres under den ændrede formulering af bestemmelsens øvrige indhold.

For at understrege, at suspension eller midlertidig overførelse til andet arbejde er et forløbligt indgreb, anses det for rigtigt også af hensyn til tjenestemanden at fastslå i stk. 2, at der skal finde en undersøgelse sted af det forhold, som giver anledning til indskriden. Såfremt sag ikke allerede er rejst efter retsplejelovens regler eller i medfør af tjenestemandsløvens disciplinærregler, må de nødvendige skridt tages ved indgrebets iværksættelse.

De øvrige bestemmelser i lønnings- og pensionslovens § 11 angår spørgsmålene om kompetence og sagens fremskyndelse samt den lønmæssige stilling under suspensionen og efter dens ophør. Regler om suspensions iværksættelse og ophør foreslås fremtidig fastsat af ministeren for statens lønnings- og pensionsvæsen med hjemmel i en bestemmelse i lovudkastets § 19, stk. 3. Bestemmelser om den lønmæssige stilling i forbindelse med suspension forudsættes fremtidig fastsat ved aftale.

Den bestående regel i lønnings- og pensionslovens § 11, stk. 4, om dommere er overført til lovudkastets § 34, hvor særregler om dommere samles.

Til § 20.

Centralorganisationerne har anført, at der forekommer visse sager, hvor tjenestemandens rimelige krav på beskyttelse under sagens indledende stadium ikke synes at blive tilstrækkelig respekteret. Som eksempel er nævnt sager om overtrædelse af sikkerhedsbestemmelser. Der etableres her foreløbige forhør uden deltagelse af bisidder, hvorunder tjenestemanden, der ofte er chokeret, undertiden påtager sig mere skyld, end der reelt er basis for. Da den på grundlag af det foreløbige forhør udarbejdede beretning, som oplæses og vedtås, under en efterfølgende disciplinærsag i et vist omfang lægges til grund, vanskeliggøres tjenestemandens — og hans bisidders — forsvar i betydelig grad.

Etaternes repræsentanter har heroverfor gjort opmærksom på, at det hyppigt er vigtigt, at rapport optages snarest, medens de indtrufne begivenheder endnu står klart i erindringen hos de implicerede. Det er anført, at dette spørgsmål var genstand for overvejelse i lønningskommissionen af 1954, som ikke fandt en lovændring på dette punkt nødvendig, idet tjenestemanden måtte kunne benytte sig af den i loven hjemlede adgang til kun at skrive „læst“ på det forelagte materiale, således at der ikke heri lå nogen erkendelse af, at han havde begået en tjenesteforsømmelse. Kommissionen anså det dog for hensigtsmæssigt, at det pålægges den overordnede,